

Sygn. akt II CSK 420/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa Z. S.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej

w W.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – A. S. o zapłatę, rentę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Dokonywana w toku postępowania kasacyjnego ocena skarg kasacyjnych w ramach tzw. przedsądu ma na celu wybór takich spraw, które powinny zostać rozpoznane ze względu na interes publiczny. Rozwiązanie to łączy się ściśle z charakterem skargi kasacyjnej jako szczególnego środka zaskarżenia, uruchamianego nie dla dokonania kolejnej kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, ale uruchamianego przede wszystkim w interesie ogólnym i ukierunkowanego - przynajmniej ze swego założenia - na rozpatrzenie wyłącznie kwestii prawnych (materialnych i procesowych) związanych z wydanym przez sąd drugiej instancji zaskarżonym orzeczeniem. W związku z tak ukształtowanym modelem zaskarżania prawomocnych orzeczeń, skargę kasacyjną poddano szczególnym rygorom tak w zakresie podstaw na jakich powinna być oparta jak i przesłanek, których istnienie przesądza o jej przyjęciu do rozpoznania. Tak więc, Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Dopuszczenie więc i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to jest potrzebę wykładni przepisów, wskazując art. 445 i art. 444 § 2 k.c. oraz art. 322 k.p.c. Po analizie zaprezentowanych w skardze argumentów, Sąd Najwyższy nie dostrzega, aby w sprawie niniejszej wskazywana przez skarżącego przesłanka potrzeby wymienionych przepisów wystąpiła biorąc w szczególności pod uwagę, iż Sąd

Najwyższy wielokrotnie w swoich orzeczeniach dokonywał wykładni tych przepisów wskazując na ścisły związek ich stosowania z ustalonymi okolicznościami faktycznymi konkretnej sprawy.

Z uwagi na powyższe należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw